

N:o 102.

Af herr G. Jansson i Krakerud, om tillägg till 2 § utsökningslagen.

Uti 1:sta kapitlet andra paragrafen utsökningslagen är stadgadt, att »utmättningsman är å landet kronofogde, hvar inom sitt tjenstgöringsområde» med skyldighet att verkställa domar m. m. samt i 3:dje paragrafen att kronofogden eger att i visst fall till utmättningsman i sitt ställe sätta länsman eller annan man, som af Konungens befallningshafvande antagen är.

Då kronofogdarne i allmänhet hafva ganska vidsträckta tjenstgöringsområden, kunna de icke gerna medhinna att sjelfva verkställa alla inkommande domar och utslag i utsökningsmål, utan öfverlemna detta i de flesta fall åt länsmannen i orten och då så skall ske, beklagar sig ofta allmänheten att man icke så gerna direkte finge vända sig till länsmannen i orten och begära dennes omedelbara åtgärd, utan nödvändigt först måste uppsöka kronofogden, hvarigenom tid och kostnader onödigtvis spillas. Nekas kan icke att en utmätningssökande borde ega att anlita länsmannen direkt, om han till denne eger förtroende och finner att verkställigheten derigenom hastigare och billigare ske kan. Exempelvis anföres, att man kan ega dom på en i sin närhet eller länsmannens granskap boende person, som håller på att afyttra sina tillgångar och göra sig meddellös samt bereder sig till att lemna orten. Kronofogden bor långt derifrån, mången gång 6 à 8 mil, och genom det långa dröjsmålet, som uppkommer vid dennes anlitan eller begärande af dess remiss till länsmannen, hinner galdenären göra sig meddellös och sökande går icke allenast förlustig sin fordran, utan tillskyndas dessutom besvär och kostnader, hvilka olägenheter icke uppkommit, om länsmannen kunnat direkte anlitas.

Äfven med hänsyn till gäldenärerna vore det en stor fördel för dessa, om exekutionsåtgärderna i allmänhet vidtagas af närmaste fögderitjensteman, hvarigenom omkostnaderna betydligt inskränktes.

Exempel förefinnas, att kronofogdar äfven i ganska vidsträckta fögderier dels sjelfva och dels genom dertill särskildt förordnade, hos dem boende biträden verkställa alla exekutiva förrättningar, utom de lönlösa, inom fögderiet, hvilket naturligtvis gifver anledning till missnöje så väl hos allmänheten, i anledning af tidsutdräkten och drygare omkostnader, som hos länsmännen, hvilka uteslutande få de lönlösa resorna på sin del.

Ser man närmare till hvaruti kronofogdens och länsmannens sysselsättningar skilja sig, så står detta icke i något rimligt förhållande till aflöningen, och när härtill kommer, hvad allmänt torde vara bekant, nemligen att kronofogdarne, åtminstone i en del fögderier, fullgöra sina lönlösa bestyr och resor genom länsmannen, så måste hvarje rättänkande som en oerhörd orättvisa betrakta att kronofogden, till följd af lagens bestämmelser härutinnan, kan slå under sig allt hvad som lemnar honom inkomst och beordra länsmannen fullgöra den del af hans skyldigheter, hvarför ingen ersättning utöfver ordinarie lönen erhålles. Jag har mig bekant en kronofogde, som af fögderiboarne icke kan träffas å sitt kontor mer än klockan 11 förmiddagen hvarje måndag och lördag, emedan han den öfriga tiden är borta på utmättingsresor i fögderiet, mången gång 6 à 8 mil från sitt hem. Man kan icke tro det varit lagstiftarens mening att kronofogdetjenst skall skötas på detta sätt, allra minst sedan han vid sista reglering erhöi af staten, oberäknadt sportler, som honom tillkomma, den hederliga fasta lönen af 4,800 kronor, och vid hvilken reglering det också särskildt i riksdagen framhölls att kronofogden borde hafva en så hög aflöning af bland andra det skäl, att han uteslutande lemnar inkomsten af exekutionsbestyren till länsmännen.

Enligt § 4 utsökningslagen eger visserligen Konungens befallningshafvande, att inom visst område förordna länsman att på eget ansvar vara utmättingsman, men sådant förordnande lärer meddelas endast undantagsvis, hvarför från skilda delar inom landet framstälts den önskan, att utsökningslagen måtte ändras derhän, att hvarje länsman blefve utmättingsman i sitt tjenstgöringsområde, åtminstone i de mål utmätningssökande åt honom anförtrodde, hvarigenom hufvudsakligen vunnes följande fördelar: minskade besvär och omkostnader för sökande vid utslags aflemnande och redovisnings afhentande, erhållande af snar verkställighet, der skyndsamhet vore af nöden, minskad kostnad för gäldenär och utsökningsmålens jemnare fördelning emellan kronofogdar och länsmän.

De svårigheter, som möjligen möta emot det tillägg uti ifrågavarande paragraf, som min motion åsyftar, har jag nog tänkt mig, men hoppas att

dessa icke äro öfvervinneliga, då, som här förut är omnämndt, kronofogden enligt nu gällande bestämmelser kan öfverlåta ett utslags verkställighet till länsmannen.

Med anledning af hvad jag sålunda tagit mig friheten andraga, föreslås vördsamt följande tillägg i första punkten af 2 paragrafen utsökningslagen:

Utmättningsman är å landet kronofogde samt länsman, då han derom af fordringsegaren direkt anlitas, hvar inom sitt tjenstgöringsdistrikt, och stadsfogde i stad.

Anhålles om remiss till lagutskottet och att utskottet ville vidtaga den redaktionsförändring i öfriga paragrafer af denna lag, som genom antagandet af föreslagna lagförändring kan blifva en följd.

Stockholm den 28 januari 1887.

G. Jansson.

N:o 103.

*Af herr J. Andersson i Knarrevik, om ändrad lydelse af §§
55 och 56 utsökningslagen.*

Genom antagande af nu gällande utsökningslag, trodde man sig skola vinna mera skyndsamhet och enkelhet i lagsökningsmål, än som der förut varit fallet. Detta har ock delvis egt rum, såsom t. ex. i afseende på utsökning